

Sztolár Miklós

Szelzálog

Jelzálogjog

„A jelzálogjog fogalmát előbb csak az ingóságokra, ingatlanokra, majd az élő és elhunyt személyekre, sőt az emberi lélekre is kiterjesztették. Az így szerzett jog birtokosa akár élő embereken érvényesíthette akaratát.”

Félfogadás.

A metropolisz ütőerét elárasztotta a lázasan kavargó tömeg, válogatás nélkül maga mögött hagyva gondot, dicsőséget, megaláztatást, mindent, amivel ez a nap megterhelte vagy megajándékozta.

A Jelzálogjegyzési Hivatal üvegfalú épülete hatalmas kaleidoszkópként emelkedett a város fölé. A tizenhetedik emelet egyetlen kivilágított szobájában, egy széles íróasztal mögött elgyötört arcú fiatal férfi ült. Az előtte levő hatalmas vekker nem nagyon illett a szoba minden szempontból korszerű, bár kissé sivár berendezéséhez. Ablakok nem voltak, a metropolisz panorámája egy üvegfalon keresztül tárult a látogatók elé.

Tekintete a vekkerre tévedt, ekkor azonban a folyosóról behallatszó egyenletes morajlás egy pillanatra felerősödött, majd az ajtócsukódás újra kizárta a külvilágot.

- Foglaljon helyet, parancsoljon - szólt oda a belépőnek.

Még mindig a vekkert nézte. Megszokta már, hogy a szinte soha nem reagálnak erre a mondatára, ezért az ajtó felé fordulva újra megszólalt.

- Üljön le, kérem.

Az ajtó mellett álló nő a karosszékhez lépett, és leült. A férfi szemrebbenés nélkül nézte újabb kliensét, azon morfondírozott, vajon milyen lehet ez a nő festék nélkül. Nem tudta kitalálni.

- Már hónapok óta figyelem... - kezdte volna a nő, de a hivatalnok a szavába vágott.

- Bocsánat, kié a jelzálogjog ?

- Hogyhogy kié ? Hát az enyém. - válaszolt a nő méltatlankodva.

A hivatalnok maga elé rántott egy kitöltetlen űrlapot, majd gyors egymásutánban kérdezni kezdte ügyfelét.

- A jelzálogjog alapja ?

A nő feledve sértődöttségét, azonnal válaszolt. Amilyen könnyen sértődött, olyan gyorsan felejtett.

- Alanyi jog, avagy a gyengébb joga. Ahogy tetszik. - mondta, és elmosolyodott.

A hivatalnok a nőre sandított, majd megismételte az utolsó félmondatot.

- "... a gyengébb joga." Idegen jelzálogjog ?

A nő elgondolkodott egy pillanatra, úgy válaszolt.

- Ami volt, azt átvettem a jogosulttól.

- A jelzálogjog határideje ?

- Nincs határidő.

- Mindhalálig. - jegyzetelt szorgalmasan a hivatalnok.

Elmosolyodott, és hátradőlt karosszékében.

- Elnézést kérek a formai kérdésekért, de ezek nélkül nem megy.

Hátradőlt fejtámlás karosszékében, várakozóan ügyfelére nézett, aki mély lélegzetvétel után folytatta beszámolóját.

- Hónapok óta figyelem. Újabban egyre többet hallgat...

Itt a nő egy pillanatra megállt, fürkésző pillantást küldött a hivatalnok felé.

- Soha nem voltak titkaink egymás előtt, most pedig, hallgat. Már öt hónapja. Én nem akarok beleavatkozni a dolgaiba, - folytatta - sőt örülök, ha másokkal is barátkozik, de ez a hallgatás az idegeimre megy. Semmit nem mond. Érti? Semmit.

- Idegen befolyás alá került. - állapította meg a hivatalnok mintegy magának.

A nő meghökkent, szemében ingerültség villant. A hivatalnok rezzenéstelen arccal várt.

- Milyen eljárást kíván?

- Még nem döntöttem. Nem tudom. - bizonytalanodott el a nő.

Teljesen magába roskadt, ez már a hivatalnokot is megzavarta.

- Kérdezhetek valamit?... Mikor tette rá a jelzálogjogot?

A nő bensőségesen elmosolyodott.

- Óh, már 7 éve, és észre sem vette. Egészen mostanáig nem is volt semmi baj...

- "Ha máshol találkozunk, talán már rajtam lenne a jelzálogjog" - gondolta a hivatalnok, miközben az előtte ülő kifogástalan alakú, igen elegánsan öltözött nőt vizsgálta tekintetével.

Új ötlete támadt.

- És ha elengedné? A szabadság néha csodákat tesz.

A nő arcvonásai egy pillanat alatt megkeményedtek.

- Soha nem fogom elengedni. Maga nem ismer engem. - jelentette ki, majd felemelte a hangját - Ide pedig nem azért jöttem, hogy tanácsokat osztogasson nekem.

- Bocsásson meg, kérem, túlléptem a hatáskörömet. - mondta azonnal a hivatalnok.

A nő szemlátomást megnyugodott. Gondolkodott egy ideig, majd a hivatalnokhoz fordult.

- A hallgatási jog megvonását kérem.

Esti fények

A következő ügyfél egy igen jólöltözött, és főleg magabiztos férfi volt. Magabiztossága udvariassággal és visszafogottsággal ötvöződött. Mikor belépett, a hivatalnok rögtön helyet kínált, de a látogató állva maradt.

- Ha megengedi, becsuknám a külső ajtót is. - mondta kimérten.

Vissza akart lépni a kettős ajtóhoz, de a hivatalnok megelőzte.

- Óh, természetesen. - mondta, és gondosan becsukta az ajtót.

A látogató az üvegfalhoz lépett, a túlsó oldalon lüktető metropoliszt figyelte. Várt. A hivatalnok visszaült íróasztalához.

- Foglaljon helyet, kérem. - kínált újra helyet ügyfelét, aki azonban nem ült le.

Nem tudni, miért, de a hivatalnokot nagyon idegesítette vendége hosszú, indokolatlan ácsorgása.

- Mondja, nem volt még olyan érzése, hogy Ön itt egy céltábla? - kérdezte a férfi még mindig az üvegfal felé fordulva.

- Hát igen, sokan bebámulnak ide, de már megszoktam. - válaszolta mintegy mellékesen a hivatalnok.

Az ismeretlen férfi a hivatalnok felé fordulva újra nyomatékosított állításának.

- De Ön akkor is egy céltábla. - ismételte meg utolsó mondatát, ezúttal azonban már nem kérdő, hanem állító hangsúllyal.

A hivatalnok zavarba jött, nem akarta ügyfelét még véletlenül sem megbántani, de a kérdés, ami most már nem pusztán kérdés volt, nem maradhatott megválaszolatlanul.

- Mindannyian céltáblák vagyunk, Ön is az. Talán nem? - vette fel a kesztyűt.

Ellenfele nem reagált azonnal. Egyenesen a hivatalnok szemébe nézett, úgy válaszolt.

- Csakhogy köztünk van egy óriási különbség - mondta, és megvárva a hivatalnok kérdő pillantását, folytatta - Rajtam golyóálló mellény van.

A hivatalnok elmosolyodott.

- Rajtam pedig nem fog a golyó. - vágta rá azonnal, de mire befejezte a mondatot, a mosoly eltűnt az arcáról.

A látogató komor maradt.

- Ha elfogadna egy jó tanácsot, - mondta lassan, szinte szomorúan - ezt azért ne próbálja ki.

Leült a hivatalnokkal szemközt székbe, és otthonosan elhelyezkedett.

- Azt hiszem, rátérhetünk a tárgyra. A Momentum Társaság képviselője vagyok. - mondta hangot váltva, most már könnyedén, szokványos társalgási hangon.

Bemutatkozása - várakozásával ellentétben - nem enyhítette a hivatalnokban a feszültséget.

- Nem egészen értem a dolgot, tudtommal nekik nincs bejegyzett jelzálogjoguk nálunk. Vagy talán máshol jegyeztetik? - kérdezte.
- Így is lehet mondani, de inkább úgy fogalmaznék, hogy saját könyvelésünk van.

A hivatalnokban már körvonalazódott ügyfele szándéka, de ennek semmi jelét nem akarta adni. A férfi folytatta.

- Nos, néha gondunk van egy-egy jelzálogjogunk érvényesítésénél, ezért aztán arra gondoltunk, hogy a végső lépés megtétele előtt Önhöz fordulunk. Végül is mindenkinek - így ügyfeleinknek is - jobb, ha kapnak még egy lehetőséget.
- Gondolom, nem az engedélyemet akarják kikérni - vetette közbe némi szkepszissel a hivatalnok.

A férfi elgondolkodott egy pillanatra, majd folytatta.

- Hát nem egészen, inkább a segítségére lenne szükségünk. A következőt kérjük: Nekünk problémánk támad valamelyik ügyfelünkkel, Ön kiküld neki egy jelzálogjog érvényesítési végzést, hogy milyen az az Ön fantáziájára van bízva. Ez egyébként is mindig az illetőtől függ. Lehetőleg éreztesse vele, hogy valóban nagy bajban van, de mindig tegye hozzá, hogy "természetesen az ilyen eseteket mindig felülvizsgáljuk". Ennyi az egész.

Kémlelni kezdte tárgyalópartnere arcát, majd hozzátette.

- Ami a lelkiismeretét illeti, ne felejtse el, hogy tulajdonképpen segít ezeken az embereken. Százszor jobb nekik egy hivatali tévedés, mintha rögtön a saját könyvelésünk szerinti jelzálogjogot érvényesítenénk rajtuk. Ezt tartsa szem előtt.

A hivatalnokra nézve eszébe jutott még valami.

- A reklamációk miatt ne fájjon a feje, nem lesznek túl gyakoriak. Adminisztrációs tévedésre mindig hivatkozhat, arra kérném azonban, hogy ezt csak végső esetben tegye.

A hivatalnok csapdába esett, magánéletében ugyanis úton-útfélen ennek a szervezetnek az alattomoságát hirdette. Kíméletlenségéről csak azért nem beszélt, - noha teljes mértékben tisztában volt vele - mert nyilvánvalónak tartotta. Most pedig itt ül vele szemben ez az ember, akit csak néhány perce látott először, az üvegfal mögött pedig a lassan sötétségbe burkolódzó metropolisz, új alakokkal, régi árnyakkal.

- Ne válaszoljon azonnal. Gondolja meg, jól gondolja meg. - folytatta a férfi, miközben felállt - Ezt szeretem ebben a városban, a fényeket, az esti fényeket. Ön ilyen szempontból is kivételes helyzetben van. Szinte mindig láthatja őket.

Az automatika időközben bekapcsolta az épület külső világítását, ezzel is hangsúlyozva a hivatal kirakatjellegét. A látogató az üvegfal felé fordult.

- Persze a fény útja megfordítható. - tette hozzá mintegy mellékesen, miközben felállt - Köszönöm, hogy ilyen türelmesen végighallgatott. A viszontlátásra.

Kezet nyújtott a hivatalnoknak, aki időközben már kilépett az íróasztal mögül.

- Viszontlátásra - fogadta a kéznyújtást a hivatalnok, majd a kettős ajtóhoz kísérte vendégét.
- Csapda, olyan, mint a többi - mondta a férfi, mialatt a hivatalnok a kettős ajtót nyitotta.

Mindketten kiléptek a folyosóra.

- A félfogadási idő lejárt - mondta a várakozóknak - Már csak egy ügyfelet tudok fogadni. Ki a következő ?

Egy - a sarokban meghúzódó - lány felemelte fejét, jelezve, hogy ő jön. A hivatalnok a felé fordult.

- Kérem, várjon néhány percig.

A lány felnézett, nyugtázóan bólintott, majd visszasüllyedt magányába. A hivatalnok visszament irodájába, leült az ügyfelek székébe, és a város felé fordult. A fényeket figyelte.

Egy eltévedt ügyfél.

Így ült egy ideig, majd felállt, és behívta a lányt. Sokáig hallgattak. A hivatalnok, mikor látta, hogy a lány nem tud belekezdni mondandójába, halkán megszólalt.

- Figyelek. - mondta.

A lány egy kedves pillantással rögtön nyugtázta figyelmességét, de tovább hallgatott. A hivatalnok észrevette, hogy a lány kissé bandzsa, és ez a bandzsaság sajátos szépséget varázsol arcára.

- Egy jelzalogjogomról szeretnék lemondani. - kezdte - Úgy tudom, ilyen ügyekkel is foglalkoznak.

Kérdőn, nagyon szomorúan nézett a hivatalnokra.

- Igen, ezek az ügyek is hozzánk tartoznak. - válaszolt azonnal a hivatalnok.

Szemét nem tudta levenni az egyujjas kesztyűkről, amiket a lány a kezében szorongatott elegáns retikülje mellett.

- Megszerezte az érintett hozzájárulását ? Gondolom, tudja, hogy különben nehezen fog menni a dolog.

A lány ugyanazon a színtelen hangon válaszolt.

- Még nem tud róla, de én már döntöttem.
- Ebben az esetben két tanúra lesz szüksége, akik igazolják... - kezdte volna a hivatalnok, a lány azonban közbevágott.
- Szeret. És nem akarom bántani.

A hivatalnok más esetben talán megkérdezi, hogy "akkor, mi dolga nálunk", most azonban szólni sem tudott, ilyen még nem hallott pályafutása során: "nem akarom bántani". A lány látván, hogy a hivatalnok gondolatai holtvágányra álltak, megtörte a csendet.

- Csak azt szerettem volna megtudni, hogy van-e valamilyen fájdalommentes eljárásuk.

- Sajnos nincs. Itt csak fájdalmas eljárások vannak. Szenvedő fél nélküli ügyet még nem folytattunk le. Ez egy ilyen hivatal. Még az ellenségeimnek sem kívánom, hogy idekényszerítse a sorsuk. Magának nincs szüksége ránk, higgye el. Aki ilyet mond, hogy „nem akarom bántani”, az rossz helyre jött.

Mindketten elhallgattak. A közelben baleset történhetett, a szoba falán is végigfutott néhány fényhullám egy-egy vijjogó hang kíséretében, de egyikük sem figyelt rá.

Nina.

Ez a napja is úgy zárult, mint a többi. A lány elment, ő pedig, mint az utóbbi hónapokban oly sokszor, most is egyedül maradt az épületben. Táskájába tette vekkerét, gondosan bezárta a kettős ajtót, majd a kamerák kereszttüzébe elindult a kijárat felé. Odaköszönt az éjszakai portásnak, aki távozása után a bekapcsolta a bejárat riasztót. Mikor kilépett az utcára, végképp magára maradt.

Évek óta egyedül élt. Félte őrzött függetlensége, előbb magánnyá, majd kínzó egyedüllétté változott. Néha-néha megjelent a "tőzsdén", egy idő után azonban elege lett az "adok-veszek"-ből, ő keresett valakit. Ekkor találkozott Ninával.

A téren, ahol áthaladt, már az összes utcalány ismerte, bár soha egyikükkel sem ment el. Szerettek vele beszélgetni, jó hallgató volt. Nina már távolról észrevette.

- Szia! - kiáltotta, és elindult felé.

A téren éppen kihalt volt, sem strici, sem kuncsaft nem volt a közelben.

- Sziasztok. - köszöntötte őket a férfi.

A sarkon elegáns, ezüstszürke gépkocsi fordult be. Lépésben haladt a lányok előtt. Ninánál lassított, de a benne ülő férfi látván, hogy a lány nem figyel rá, továbbindult.

- Gyere, mára végeztem. - hívta barátját Nina.
- Összetéveszt valakivel, egyébként sincs pénzem. - válaszolta a hivatának.
- Hát, az nagy hiba. - nevetett rá a lány - Na, gyere.

Elnevették magukat.

- Ez a Nina meghülyült... - hallatszott a háttérből.

Mikor a férfi először ment át a téren, sejtelve sem volt arról, hogy hol jár. Ninát egyedül találta, odalépett hozzá, és megszólította. A lány nagyon meglepődött az udvarias hangon, de rögtön tisztázta a félreértést, és bement a napi árat. Erről a kis közjátékról csak ők ketten tudtak.

- Hogy vagy? - kérdezte a férfi.

Már a tér túlsó oldalán jártak, Nina belekarolt a férfiba. Idegen szemlélő meg nem mondta volna, hogy a lány néhány perce még a kocsisoron volt. Nina hallgatott a férfi tudta, hogy még mindig ugyanaz a kérdés foglalkoztatja.

- Nina, rajtad nincs jelzálogjog.
- Csak eladtam magam.

A férfi megkeményedett.

- Az nem számít. Az a lényeg, hogy nincs rajtad jelzálogjog. Nem zsarolnak, nincs lelkiismeret furdalásod, szabad vagy, mit akarsz még? A többi csak pénzkérdés.
- Még hogy szabad? És te? - kérdezte nevetve Nina, és átölelte a férfit.

Néhány lépés után elnyelte őket a város legszűkebb, egyben legveszélyesebb utcája. A fegyverhasználat aránylag ritka volt, de sebesültet még nem vittek ki az utcából. A figyelők már hozzászórtak, hogy Ninát

időnként egy - az átlagnál magasabb, hosszúléptű, és minimum örültnek tekinthető - férfi kíséreti, amolyan hivatalnokféle. A férfi tudta, hol jár, de egészen a mai napig úgy sétált végig itt Ninával, mintha a város egyik fényesen kivilágított sugárútján lenne. A Momentum Társaság képviselőjével folytatott egyoldalú beszélgetése óta sajátos szemüvegen át látott mindent, ami ebben a különös városban történt.

Mikor kiértek az utcából, a lány figyelte rá, hogy a férfi már percek óta hallgat. A padokat és a játszótér hintáit megvilágító Hold eltűnt egy pillanatra, sötétség borult a parkra. Nina barátjához simult. A férfi megállította, és magához húzta, ennél többet nem tudott mondani.

- Mi a baj ? - kérdezte halkán a lány.

A férfi elengedte a Ninát, és tovább ment.

- Hosszú... - válaszolta nagy sokára egy kavicsot rugdosva, de gondolt egyet és hangot váltott - Tulajdonképpen röviden is lehet fogalmazni. Gyáva vagyok, ennyi az egész.

Nina hallgatott, megérezte, hogy a férfi nagy bajban van.

A hivatal új arca.

Másnap reggel munkába menet megállt az üvegtorony előtt. Szobájában a takarítónő éppen a hamutartót helyezte el gondosan íróasztalán. Az üvegtáblák ragyogtak a tisztaságtól.

A korai időpont ellenére már vártak a hivatalnok érkezésére. Az ügyfél egy kopaszodó úr volt, amolyan régi vágású úriember, öltönyben, nyakkendővel, kalappal az egyik, finom faragású sétapálcával a másik kezében, ahogy az a nagykönyvben meg van írva. Csak a könyökvédő hiányzott róla.

A hivatalnok köszöntötte, és sietős mozdulatokkal kinyitotta irodája ajtaját. A szobában már szólt a telefon. Az íróasztalhoz lépett és felkapta a kagylót.

- Jelzalogjegyzési Hivatal. Jó reggelt kívánok.

- Jó reggelt magának is. Bocsásson meg, hogy zavarom. - hallatszott a telefonból egy lassú, kimért, ismerős férfihang - Tegnap este már beszélünk, bizonyára nem felejtett el. Az ajtó előtt ülő kopaszodó úr érdekében kérjük a segítségét. Előre is köszönjük. Nyugodjon meg, mi semmit sem felejtünk, se jót, se rosszat. Efelől biztos lehet. Viszonthallásra.

- Viszonthallásra - válaszolta gépiesen a hivatalnok. A kagylóból, ami a kezében maradt, halk kattanás hallatszott.

Lassú mozdulattal helyére tette a telefonkagylót. Az üvegfalhoz ugrott, keresett valamit tekintetével, de az arcnélküli metropolisz minden kérdésére megtagadta a választ. Ekkor vette észre, hogy még mindig kabátban van. Gyorsan átöltözött, majd kilépett a folyosóra.

- Tessék befáradni. - invitálta várakozó ügyfelét.

A kopaszodó úr felállt, és a hivatalnok előtt belépett az irodába. A hivatalnok helyet kínálta, majd leült az íróasztal túlsó oldalán.

- Kérem szépen, - kezdte az úr - kaptam Önöktől egy végzést. - mondta, és felmutatott egy papírlapot. - Idézem: "Különös veszélyességükre való tekintettel elrendelem Nevezett összes fellelhető szabad gondolatának zárolását, mellékbüntetésként Nevezettet meghatározatlan időre eltiltom minden kedvelt tevékenységétől, úgy, mint,...". És így tovább.

Lélegzetvételnél szünet után folytatta. Hangján az iróniának még az árnyalata sem érződött, minden szavát nyugodtan, indulatmentesen mondta, felháborodása azonban még visszafogottsága ellenére is érezhető volt.

- Én már semmin sem csodálkozom, ismerem az Önök tévedhetetlenségét, valamint precizitását is. Mégis megkérdezném, nem lehet, hogy ezúttal kivételesen tévedésről van szó ?

- Szabad megnéznem ?

A férfi a hivatalnok kezébe adta a magával hozott iratot, aki - miután szemével végigfutotta azt - az utolsó lap alján meglátta aláírásának tökéletes másolatát. Az ügyfél csodálkozva figyelte szemlátomást izgatottá vált vendéglátóját. A hivatalnok összeszedte magát.

- Meg kell Önt nyugtatnom, egészen biztos, hogy tévedés történt, ezért szíves elnézését és bocsánatát kérjük.
- Gondolja, hogy ennyi elég ?!
- Nem. Tudom, hogy ez nem elég. Az ügyet mindenképpen kivizsgáljuk, ehhez azonban szükségünk van a végzésre, természetesen erről átvételi elismervényt adok.

A hivatalnok kiállította, és átadta az átvételi elismervényt ügyfelének. Mindketten elindultak az ajtó felé. Az ügyfél megtorpant.

- Másolat nem lenne megfelelő ? Nagyon rossz tapasztalataim vannak az efféle ügyekben.
- Ebben az esetben nem, a kivizsgáláshoz az eredeti példány szükséges.

Az ügyfél után a hivatalnok is kiment irodájából. Felment a következő emeletre, és bekopogott a lift melletti ajtón. Miután kiszóltak az irodából, belépett. Zömök, szürketekintetű férfi fogadta. Gondosan becsukta maga mögött a kettős ajtót. Úgy nézett a kezében szorongatott végzésre, mintha saját halálos ítélete lenne a kezében.

- Hallgatlak. - mondta segítőkészen a szürketekintetű.

Mosolyában volt valami atyáskodó. A hivatalnok kollégája elé tartotta a végzést.

- Ezt nem én írtam alá - mondta nyomatékosan.

Úgy tűnt neki, hogy a szürketekintetű rezzenéstelen arcán árnyék fut végig.

- Tudom. - jelentette ki a szürketekintetű.

Gyors pillantást vetett a végzésre, majd hátradőlt a karosszékekben.

- Ez az én írásom - állapította meg, mintha csak annyit mondott volna: "Igen, ez a kalap fekete."

Látván, hogy a férfi szólni sem tud a döbbenettől, hozzáfűzte:

- Nálunk előfordul az ilyesmi. Ha bármi kifogásod van, fordulj nyugodtan a főnökhöz.

A férfi még mindig hallgatott. A szürketekintetű folytatta eszmefuttatását.

- De miért is tennéd, te nem vagy egy besúgó típus...
- "Mint például te." - tette hozzá gondolatban a férfi.
- Mint például én. - folytatta a szürketekintetű.

A szürke szemek hirtelen élni kezdtek.

- Nekem ez az életem - mondta szenvedélyesen, egy pillanatra megfeledkezve magáról, de gyorsan visszazökkent a szerepébe - Jó, ha nem felejtet el, hogy erősek vagyunk.
- Ha ilyen erősek vagytok, akkor mi szükségetek van rám ? - kérdezett maga számára is váratlanul a férfi.

A szürketekintetű elgondolkozott, majd mosolyogva, barátságos arccal a férfi felé fordult.

- Semmi. Ne ringasd magad abban az illúzióban, hogy pótolhatatlan vagy. Persze nagyra becsüljük az állhatatosságodat, de pótolhatatlan ember nincs, mint az köztudott.
- Nincsenek illúzióim. - mondta a férfi mintegy sajátmagának.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. A beszélgetés mindössze néhány másodpercig tartott.

- Az ügyfeled halott. - fordult a szürketekintetű a férfihoz. Azt hiszem, mindent megbeszéltünk.

A férfi visszatért irodájába. Az üresen maradt karosszéket nézte, ahol egy órája még a kopaszodó úr ült. Egy perc múlva újra megszólalt a telefon.

- Halló. - szólt bele a hivatalnok.
- Úgy látom, kissé megviselte a dolog ... - hallatszott a telefonkagylóból.

A férfi a telefonáló szavába vágott.

- Hagyja ezt. Ki a következő ?
- Egy mozifőnök. Nagyon ügyes legyen, mert esze az van, csak egy kicsit sokat képzel magáról...

A mozifőnök.

A mozifőnök másnap délután érkezett. A hivatalnokot is magával sodorva valósággal berobbant az ajtón. A karosszékre vetette magát, majd kedélyesen a hivatalnokhoz fordult.

- Foglaljon helyet nálunk. Persze nem bánám, ha becsukná az ajtót.
- "Úgy látszik, ezeknek az ajtó a rögeszméjük." - gondolta a hivatalnok, majd "vendéglátójához" fordult - Ahogy parancsolja.

Az új ügyfél jól szabott bordó öltönyben, kakasmintás nyakkendőben temperamentumához képest mérhetetlen nyugalommal várta, amíg a hivatalnok a belső ajtót is becsukva íróasztalához ül.

- Ezt nem fogadhatom el. - nyújtotta a hivatalnok az íróasztal közepén fekvő borítékot a karosszékekben terpeszkedő férfi felé.
- Ugyan, miért nem, nincs ebben semmi...

A mozifőnök elvigyorodott.

- ...Persze nem úgy értem, hogy üres.
- Nem fogadhatom el. - ismételte a hivatalnok, felállt, vendégéhez lépett, és kezébe nyomta a borítékot.
- Ne a vastagságból ítéljen. Csekk van benne.

A hivatalnok visszaült íróasztala mögé.

- Nem az a kérdés. Nézze, én tisztában vagyok vele, hogy nagy bajban van, és megértem, hogy minden eszközzel próbálkozik...

A mozifőnök felfortyant.

- Ha azt hiszi, hogy megijedek a maguk leveleitől, akkor nagyon téved. Mitől lennék bajban, ettől a papírfecnitől, amit kiküldött nekem ?! Na most mit néz ?! Hívja be az ügyvédemet, itt van az ajtó előtt.

A hivatalnok úgy vizsgálta üvöltöző ügyfelét, mint egy ideg orvos leendő páciensét. Várt.

- Nézze, uram. - szólalt meg egy idő múlva - Először is, legyen szíves abbahagyni az ordítózást, ami pedig az ügyvédjét illeti, ha kívánja, behívhatja.
- Bocsásson meg, hogy elragadtattam magam, de ezt nem lehet ép ésszel kibírni. - csillapodott le a mozifőnök, és felállt, hogy behívja az ügyvédet.

A hivatalnok kezével megállította, és pillanatok alatt az ajtónál termett.

- Fáradjon be, ügyvéd úr, hogy van ?

Apró termetű, fürgé tekintetű emberke lépett a szobába

- Hogy lehetnék, tudja milyen szakma ez ? Rángatják az embert ide, oda. Most éppen ide. - mondta panaszos hangon.

Igyekezett a megfáradt ember benyomását keltetni, de meggondolta magát, és gyorsan felhagyott ezzel a reménytelen próbálkozással. A hivatalnok megvárta, amíg az ügyvéd leül, és előveszi iratait, csak ekkor kezdett bele mondandójába.

- Mint azt Önök is tudják, hitelezőik többsége megvonta Önöktől bizalmát, de ami ennél nagyságrendileg veszélyesebb, a Momentum Társaság érvényesíteni kívánja jelzálogjogát a mozhálózat fölött.
- Álljunk meg egy pillanatra - vágott a hivatalnok szavába a mozhífnök - Mi közöm nekem ehhez a társasághoz ?!

A hivatalnok az ügyvédhez fordult.

- Ügyvéd úr, segítsen, kérem.

Az ügyvéd, mintha csak erre várt volna, azonnal belefogott ügyfele tájékoztatásába.

- Fél éve említettem Önnek, hogy a Momentum Társaság jelzálogjogot kíván tenni hálózatunkra azért a segítségért, amivel annak bővítéséhez hozzájárul. Ön akkor ezt egy kézlegyintéssel elintézte, és jóváhagyta. - mondta, majd szünetet tartott.

A mozhífnök - kénytelen-kelletlen tudomásul véve az elhangzottakat - jelezte ügyvédjének, hogy folytassa okfejtését. Az arcáról fokozatosan eltűnő magabiztosságot felváltotta a gondterheltség. Szemmel láthatóan összetörődött.

- A Momentum Társaság ragaszkodik a jelzálogjog érvényesítéséhez. Nem fogadja el a pénzbeli kiegyenlítést - folytatta az ügyvéd részvétellel figyelve ügyfelét, aki most már utolsó reményét is elvesztve tanácstalanul bámult maga elé.

Mindenki hallgatott. A hosszú hallgatást a hivatalnok törte meg.

- Azt a bizonyos papírfecnit pedig azért küldtem, hogy a hivatalos végzés kézhezvétele előtt legyen idejük elgondolkodni a dolgon. Amit pénzügyi manővereikről írtam, nyugodtan felejtsék el, az csak ürügy volt. Bár köztünk szólva, azt hiszem, ráéreztem néhány dologra.

Az ügyvéd figyelmét most az üvegfal túlsó oldala, a pillanatonként arcot váltó metropolisz kötötte le. A mozhífnök a hivatalnokot figyelte, de gondolatai messze jártak.

- Én egyébként nem érzem olyan veszélyesnek a helyzetet. - folytatta a hivatalnok - Szinte biztos vagyok benne, hogy a Momentum Társaság beérné egy jelképes gesztussal, a műsorpolitika kis korrekcióival, netán egy profilváltással, vagy valamivel, ami garanciát adna nekik arra, hogy az Önök műsorpolitikája legalábbis nincs ellenük. Mert szó, ami szó, az Önök utóbbi filmjei nem voltak túlságosan hízelgőek a Momentum Társaságra nézve.

Az ügyvéd még mindig a metropoliszt figyelte. A mozhífnök a maga részéről befejezettnek tekintette a beszélgetést.

- Nagyon kedves Öntől, hogy ennyi figyelmet szentelt az ügynek. Önnek mi a véleménye, ügyvéd úr ?

Az apró emberke összerezsent, de azonnal rendezte gondolatait.

- Úgy vélem, érdemes elgondolkodnunk a hallottakon. Meglátjuk.

A mozhífnök felállt.

- Uraim, végeztünk. - mondta most már határozott hangon.

Kezet nyújtott a hivatalnoknak

- Köszönöm a segítségét.

Már az ajtónál voltak, amikor az ügyvéd megállt, és visszalépett a hivatalnokhoz.

- Uram, meg kell állapítanom, hogy Ön kitűnő munkát végez.

Reggeli kávé.

Hajnalodott. A madarak jelezték, hogy a tetszhalottként nyugvó metropoliszt percekben belül elérik a felkelő Nap első sugarai, megérintik a hatalmas üvegtáblákat, a külvárosi utcákat, a padokon alvó koldusokat, és feltámasztják az ezerarcú várost.

A férfi Ninánál töltötte az éjszakát. Az albérleti szoba ablakában feltűnő napkorong fénye egyenesen a lány szemébe vágott. Nina a férfi felé fordult, és önkéntelenül átölelte kedvesét. Mire mindketten felébredtek, már dél volt. Mikor a férfi észrevette, hogy a lány nincs mellette, felkelt, és gyorsan felöltözött. Az asztalon levő reggeli mellől magához vette az egyik csésze kávéját, és leült az ablak melletti fotelbe. Nina kijött a fürdőszobából.

- Hogy nézel ki, már megint ?! - borult el a férfi arca, amikor meglátta barátnőjét.
- Miért ? - csodálkozott a lány.

Végignézett magán, aztán elmosolyodott.

- Persze, a sminkem, ez a fixaidea.
- Smink nélkül sokkal szebb vagy.

Nina összehúzta fürdőköpenyét, leült a fotel karfájára, és rágyújtott.

- Na és ? Ki akar neked tetszeni ? Már régen nem érdekelsz. - mondta játékosan.

Szabad kezével barátja fejét simogatta.

- El sem tudod képzelni, mennyit segítesz nekem azzal, hogy elfogadsz. - kezdte a férfi, és felhajtotta kávéját.
- Hé, nem vizet iszol ! - kapta fel a fejét Nina.
- Ki mivel mérgezi magát. Gyere szépen ide.

Nina elnyomta cigarettáját. A férfi ölébe ült, aki rögtön széthúzta köpenyét, és simogatni kezdte a lány combjait.

- Majd este kibontakozhatsz. - mondta Nina, és miközben újra összehúzta fürdőköpenyét, röviden megcsókolta kedvesét. Gondolt egyet és folytatta - Én másokkal ellentétben dolgozom, ha nem tudnál róla. - mondta nevetve.

A férfi folytatta megszakított gondolatmenetét.

- Ha valaki egyáltalán ismer engem, akkor az te vagy. Vannak dolgok viszont, amikről még neked sem beszélhetek. Ez van.

Nina a férfi felé fordult.

- Nem számít, tudom, hogy tisztességes vagy.
- Jó neked. - jegyezte meg a férfi szkeptikusan.

Nina újra átölelte barátját.

- Nekem mondd ?

A bukméker.

A férfi lassan hozzászokott, hogy hivatali telefonja időnként megszólal, és a Momentum Társaság képviselője bejelenti egy új, nagyritkán egy régi ügyfelét, ezúttal a város egyik legismertebb bukmékerét.

A bukméker arca nyílt volt, és erőt sugárzó, olyan emberé, aki mindig tudja, mit akar. Úgy vizsgálta a hivatalnokot, mint egy ritka állatfajtát. Nem tudta elképzelni róla, hogy bírhat ki akár egyetlen órát is egy

ilyen sivár szobában, ahol az ég csak egy üvegfalon át látszik, ahol minden kő, fém és üveg. És, sehol egyetlen ló.

Hosszú hallgatás után szólalt csak meg.

- Olyan nincs, hogy minden hitelezőm, egyszerre akarja érvényesíteni rajtam a jelzálogjogát. - jelentette ki.

Néhány hónappal ezelőtt ilyen esetet még a hivatalnok sem tudott volna elképzelni.

- Pedig sajnos ez a helyzet. - mutatott az íróasztalán egymás mellé rendezett dokumentumokra.
- Ezek az emberek a barátaim,... - kezdte a bukméker, de megszakította a mondatot - Bár az utóbbi napokban eléggé furcsán viselkedtek. - tette hozzá félhangosan, elgondolkodva.

A hivatalnok szinte látta a bukméker előtt felvillanó arcokat a rajtuk tükröződő sajnálat, bocsánatkérés és távolságtartás sajátos keverékével.

- Na, majd beszélek velük. - döntött a bukméker és felállt.

A hivatalnok azonnal reagált.

- Ahogy gondolja, jóember, mégis arra kérném, üljön vissza, és szánjon rám még néhány percet.

A bukméker visszaült.

- Nos ? Várom a javaslatait. - mondta.

Kíváncsi volt, vajon mit tud mondani neki ez az ember, aki talán még életében nem járt lóversenypálya közelében. A hivatalnok összeszedte gondolatait, erősen koncentrált, nehogy kifelejtсен valamit, és hogy véletlenül se mondjon fölöslegesen. Tudta, hogy egyszerűen kell fogalmaznia.

- A barátait felejtse el. Őket vagy megfélemlítették, vagy nem a barátai. Ragaszkodni fognak követeléseik azonnali érvényesítéséhez.

A bukmékert a székhez szegezték a hivatalnok tömอนด์atai.

- Azzal pedig feltételezem, tisztában van, mit jelent ezeknek a jelzálogjogoknak az érvényesítése. A Momentum Társaság kifizeti az Ön hitelezőit, és átvállalja a jelzálogjogokat, amennyiben Ön a jövőben hajlandó nekik, és az ő feltételeik szerint dolgozni.
- Szóval a Momentum Társaság. - szólalt meg végül - Köszönöm, hogy visszahívt, nagyon sokat segített.

A vég kezdete.

Hosszú, végeérhetetlennek tűnő napok teltek el, mire Ninával újra találkoztak. A metropolisz zaját elnyomta a mélyen alattuk sötéten kavargó folyó zúgása. A nappal oly népes park kihalt volt. A férfi a holdfényben Nina szemei alatt felcsillanó, ezüstszerű pontokat figyelte. Könnyecseppeknek nézte őket, de Nina nem sírt.

- Azt hittem, sírsz. Látod, az a hülye smink.

A lány elmosolyodott.

- Nem, nem sírok.

A férfit hirtelen valami ismeretlen rosszérzés fogta el, megállította barátnőjét.

- Nézz csak ide. Mi van veled ?
- Apám meghalt. - mondta Nina.
- Szólhattál volna. Mondom itt a sok hülyeséget...
- Nem ismerted őt.

- Ez igaz, de téged ismerlek.

A férfi magához szorította a lányt, aki most már valóban sírt. Egy idő múlva letörölte könnyeit. Továbbmentek. Nina törte meg a csendet.

- Azt hiszem, apám maga kereste a bajt. Szókimondó volt, és nem volt az az ijedős típus.

- Meggyilkolták ? - kérdezett közbe a férfi.

- Igen. Több késszúrással ölték meg. Egy lóversenypálya közepén hagyták. Reggel találtak rá, rögtön felismerték. Őt ott mindenki ismerte, bukméker volt. Jártál már lóversenyen ?

- Nem. - válaszolt a férfi.

Ninának felcsillant a szeme, jó volt emlékeznie azokra az időkre.

- Engem nagyon sokszor magával vitt, azt mondta, hogy szerencsét hozok neki.

Időközben elhagyták a parkot. A metropolisz legfényesebb sugárútjára kerültek. A férfi szembe fordult a lánnyal, és megállította.

- Nina, én öltem meg az apádat. - mondta egyenesen a szemébe nézve.

- Ne mondj ilyet, még viccből se. - kérte Nina ijedten vizsgálva kedvese rámeredő szemeit.

A férfi továbbindult.

- Ez nem vicc, sajnós nem vicc. Én öltem meg az apádat... Az az átkozott hivatal... Nem,... én voltam, csakis én.

Már szinte összefüggéstelenül beszélt, és egyre gyorsabban ment, Nina alig tudta követni. Újra megállt.

- Érted ezt, Nina ?

Látván, hogy a lány nem érti, vagy nem akarja érteni okfejtését, tovább magyarázott.

- Nemcsak késsel, fegyverrel lehet ölni. Rendeletekkel, intézkedésekkel, pecsétetekkel, gyávasággal, igen gyávasággal is lehet. Érted már ? Én mondtam neked, hogy gyáva vagyok, emlékszel ? Nem hittél nekem.

Nina alig tudta megszakítani barátja szóáradatát.

- Nagyon kérlek, ne mondj ilyeneket. Tudom, hogy nem vagy gyáva. Engem nem érdekel, mi történt abban a hivatalban. Ismerlek.

- Nina, te bediliztél.

A lázadás.

A Jelzalogjegyzési Hivatal ablakai fényesebben ragyogtak, mint eddig valaha. A férfi most is pontosan érkezett. Első kuncsaftját az úgynevezett "szomszédasszony" típusba sorolta, emberismerete most sem hagyta cserben.

- Kérem szépen, - kezdte meg affektálását a nő - olyan nagy kívánság, ha őszinteséget kérek valakitől, aki a barátnőnek mondja magát. Nem faggatom, a pletykát gyűlölöm, de, hogy mindent utoljára tudjak meg ? - kérdezte, majd a férfi együttérzésére várva elhallgatott.

Kopogtattak.

- Tessék. - szólta ki a férfi.

Az ajtón a férfi egy új kollégája lépett be. Kezében kisebb iratköteget tartott. Alig egy hónapja dolgozott a Hivatalnál.

- Bocsánat, később visszajövök. - mondta, és már hátrált is kifelé, de a férfi meg állította.

- Gyere nyugodtan. Ugye igénybe vehetem egy kicsit a türelmét ? - fordult most vendégéhez.

- Természetesen ... - kezdte volna a nő, de a kezdő hivatalnoknak ennyi elég volt. Azonnal hátrálni kezdett.

A férfi meg sem várva a nő válaszát újra kollégájához fordult.

- Hát akkor, gyere beljebb. - invitálta.

A hivatalnokpalánta nagyon zavarba jött.

- Ez nem olyan természetű ügy, amit most megbeszélhetünk. Később visszajövök. - szabadkozott.

Újra hátrálni kezdett, a férfi azonban odalépett hozzá, kivett a kezéből egy lapot, gyorsan átfutotta.

- Hamisították az aláírásodat ? - kérdezte, úgy, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga.
- Emiatt igazán ne izgasd magad, ez már velem is előfordult. Hogy bölcsebb kollégánkat idézzem: "Nálunk előfordul az ilyesmi. Ha bármi kifogásod van, fordulj nyugodtan a főnökhöz. "
- Ezt talán mégsem az ügyfél előtt kellene ... - kezdte erőtlenül a kutyaszorítóba került hivatalnok.

A férfi azonban a szavába vágott.

- Ugyan már! Tisztelt ügyfelünk nagy érdeklődéssel hallgat minket, efelől biztosíthatlak.

A hivatalnokpalánta felfortyant.

- Ez a hivatali titoktartás megsértése ! - csattant fel, most már egészen határozott hangon.

A férfi azonnal visszavágott. Hanga azonban halk maradt és visszafogott.

- Igen ? Amit az aláírásoddal csináltak, az pedig minimum okirat-hamisítás. Vagy talán te írtad alá ?
- Nem, de ezt akkor sem most kellene megtárgyalni. - halkult el a hivatalnokpalánta.
- Ennél alkalmasabb pillanatot el sem tudok képzelni. - válaszolt a férfi.

Elgondolkodott egy pillanatra, majd elmosolyodott.

- Igazad van, kevesen vagyunk. Több tanúra van szükségünk. - mondta, és elindult az ajtó felé.

Kollégája futva hagyta el az irodát, megtorpanásra, majd elgondolkodásra késztetve ezzel a férfit.

- Még ilyet ? - fordult hivatalnok dermedten ülő ügyfeléhez - Miféle modor ez ? Beszélek hozzá, és faképnél hagy a mondat kellős közepén. Látott már ilyet ?

A nő valószínűleg nem emlékezett hasonló esetre, mert úgy ült, mint akit a székhöz kötözték, és egyáltalán nem válaszolt a feltett kérdésre. Szemeit megbabonázva a férfira meresztette, aki visszaült íróasztala mögé.

- Bocsánat az intermezzo-ért. Hol is tartottunk ? Igen. Úgy emlékszem, mélyen meg volt sértődve, amiért nem találtam felháborítónak, hogy Önnek mindent utoljára mondanak meg. Remélem, engem nem akar ezzel megvádolni. Láthatja, hogy a diszkréció határain belül mindent megtettem, hogy a lehető legtöbb információval szolgáljak Önnek.

Elhallgatott. A nő, miután meggyőződött róla, hogy a hivatalnok nem figyel rá, gyorsan kisurrant az irodából.

A hivatalnok egy idő után behívta következő áldozatát. A mit sem sejtő ügyfél egy magabiztos, jó fellépésű üzletember volt, abból a típusból, akinek soha nincs ideje, és mindig siet valahová. A férfi jelezte a belépőnek, hogy helyezze magát kényelembe. Az új ügyfél leült, de arra már nem volt ideje, hogy bármit is mondjon. A megszólaló telefon beléfojtotta a szót.

- Bocsásson meg. - mondta a hivatalnok, és felvette a telefont - Jelzalogjegyzési Hivatal... - Üdvözlöm, már nagyon vártam a hívását... - Igen, igen. Tehát magabiztos, de ez csak a látszat, az a rögeszméje, hogy figyelik... - Igen. Erősíteni ezt az érzést...

A férfi ügyfelére sandított, aki figyelni kezdte a különös beszélgetést - Igen. Tehát féljen is. Nem akar vele beszélni ?... - Hát hol lenne ?

A vonal megszakadt.

- Ha nem, hát nem. - tette vissza a kagylót a hivatalnok.

Ügyfeléhez fordult.

- Önnel nem akart beszélni. Pedig úgy vettem ki a szavaiból, hogy ismeri. Ön azt csinál, amit akar. Én ebből kiszálltam. Bocsásson meg, de mennem kell. - mondta, és felállt íróasztala mellől.

Kopogtatás nélkül nyílt az ajtó. A férfi szürketekintetű kollégája lépett be a hivatalnokpalánta kíséretében.

- Vedd át az úr ügyét - mondta a szürketekintetű az újdonsült hivatalnoknak, majd az ügyfeléhez fordult.

Az ügyét a kollégám fogja intézni, elnézést kérünk a történetekért. Az úriember elgondolkodva felelt.

- Nincs miért elnézést kérniük, régen volt részem ilyen korrekt tájékoztatásban.

- Téged a főnök hivat. - vetette oda a szürketekintetű a férfinak.

- Nekem nincs főnököm. - mondta a férfi.

Leakasztotta kabátját a fogasról, felvette, és egyszer s mindenkorra elhagyta az irodát. Mire hazaért, lakása ajtaján már ott volt a pecsét. A Jelzalogjegyzési Hivatal azonnali hatályú végzését Nina levelének kíséretében találta a levélszekrényben. Mindkettőt felbontatlanul tette vissza.

Elejtette kulcsait, de nem hajolt le értük. Úgy ment tovább, mint aki eltévesztette a bejáratot.

Epilógus

Nem tudni, mi történt vele ezután. Az arcnélküli metropolisz ugyanúgy nyelte el, mint eddig több ezer sorstársát. Fizikailag eltűnt, emlékét is gyorsan magába zárta az idő. Nem változott semmi, sem a metropolisz lüktetése, sem a fények, sem az árnyékok. Csak egy színfolttal lett kevesebb.

- & -